

het visserijblad

Vrijdag 16 mei 1975 — Nr. 20

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1000 FR. — 6 MAANDEN 500 FR. — 3 MAANDEN 250 FR. — BUITENLAND 1100 FR. — HOLLAND 70 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ : H. BAELS-KAAI 30, OOSTENDE — TEL 70.77.13/70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202 — DIREKTEUR P. VANDENBERGHE

DE MACHT VAN DE STILTE

Blaffende honden bijten niet. Het is de leuze die alle beleidsmensen, zowel in de politieke als in de private sektor, schijnen op hun borst te dragen. Het is de sticker voor de man van de macht.

Men is er, zowel in ons land als in ons bedrijf, van overtuigd steeds en altijd zijn gedacht te kunnen doen als men maar voldoende geduld heeft, als men maar wacht totdat de roepers hees geworden zijn, totdat de rebellen, de hervormers, de idealisten of de revolutionairen hun aanhang verloren hebben en vereenzaamd staan te roepen zoals een loopse hond in een heldere vriesnacht staat te huilen tegen de maan.

Als iedereen het beu geworden is, als een probleem is doodgezeverd valt plots de kapbijn, wordt een beslissing genomen waardoor wij met de rug tegen de muur komen te staan en moeten aanvaarden wat men ons aandoet.

Dat is de macht van de stilte, waartegen geen kruid gewassen is tenzij... blijven roepen ! En dat heb ik me voorgenomen : te blijven knagen en zagen aan hetzelfde been, totdat men over de brug komt en TOCH luistert en toegeeft.

STAD BRUGGE

De gemeenteraad van Brugge heeft dus de concessie voor de visafslag opnieuw toegekend aan de VVA, voor zes jaar, onder het beding dat Stad ca 1 miljoen per jaar ontvangt en dat de reders eveneens hun reeds vroegere toegekende ristourne verzekerd zijn. De reders hebben inspraak gevraagd en hadden minstens gehoopt dit miljoen van Stad zelf te kunnen inkasseren. De schepen had goede hoop de reders te zullen kunnen helpen...

Na wekenlange stilte volgt dan opeens een brutale NJET en wij buigen het hoofd.

Morgen, bij de eerste de beste officiële gelegenheid, zullen wij eerbiedig die politiciërs groeten die ons dit hebben gelapt, en we zullen een beetje dieper wegwijnen in onze gedulde miserie.

De Stad wil de jachthaven niet weg. O ! Ook de visserij moet blijven, ze laten de visserij niet los !

Het klinkt mooi en het klinkt zelfs geloofwaardig. En wie niet helemaal zou overtuigd zijn, krijgt bij gelegenheid een sigaartje, wat parelwijn of een tinnen schaal opdat hij definitief zou geloven hoe sterk hij gewaardeerd wordt. Maar... de jachthaven mag niet weg.

De MBZI beveelt dat ieder vissersvaartuig, dat voortaan uit en in wil, vooraf radiotelefonisch de MBZI moet inlichten.

Vooraf voor de garnaalvisserij is dat potsierlijk, onbegonnen en kostelijk, maar de garnaalvisserij kan nog altijd naar Oostende gaan; de kleine middenslag vindt wel de weg naar Boulogne en de groten mogen naar Grimsby.

Want ze laten in Brugge de visserij niet los ! Ze wachten alleen maar totdat het roepen over onze doksluis vergaat in totale stilte, waarna alles mogelijk wordt.

Het is ons intussen niet bekend of ook de jachten de MBZI moeten inlichten wanneer zij in de vaargeul wensen weg en weer te waggelen.

REDERSCENTRALE

Ik hoor reeds murmelen dat ik mijn eigen vereniging aanval, dat ik de maatschappij die ik mede-beheer help afbreken. Moment bitte !

Vandaag hoorde ik een colloquium over het nazisme en de beschuldiging dat niet alleen Hitler, Himmler, Borman en konsoorten schuldig zijn, maar het ganse Duitse volk, dat mede verantwoordelijk is en dus schuldig omdat het heeft laten begaan, omdat het heeft gezwezen, omdat het niet heeft gereageerd.

En van de andere kant denk ik aan de verontwaardiging van personeel en beheerraad toen een beheerder het op zijn zenuwen had gekregen en woedend de burelen binnenvloog om de een en de ander een pak slaag te verkopen.

Als men niet schuldig wil genoemd worden en er toch geen boksmatch wil van maken kan men natuurlijk nog een tijdje de kat uit de boom kijken en wachten. Wachten op stilte, die alle aktie opvangt en iedereen in de berusting drijft; wachten op de macht die achter de stilte schuilt en die, als we in slaap gevallen zijn, ons met de rug tegen de muur zal plaatsnemen.

Ik wil er echter niet te zwaar aan tillen en ik zal me niet kwaad maken omdat mijn herhaald aandringen om de beheerraad samen te roepen achteloos wordt genegeerd. Als alle beheerders stoïcijns wachten totdat iemand anders „moord en brand” roept, zal ik geen oorlog verklaren. Ik zal alleen maar het doodbloeden van een probleem trachten te beletten en persoonlijk ijveren om het probleem een oplossing te geven.

We zouden een WITBOEK opstellen en daarin voorzagen we o.m. een hervorming van de wet van 58, die ons een teruggave in de rente geeft voor aankoop van moderniseringsapparatuur. We meenden te mogen voorstellen dat i.p.v. een teruggave op de rente voortaan een subsidie van 30 of 40 % van de aankoopprijs zou verleend worden.

Terwijl wij de kat uit de boom kijken, wat ruzie zoeken met „Het Visserijblad”, ons WITBOEK onafgewerkt laten liggen en beweren dat de Staat geen geld heeft, verneem ik van een provinciale politiekeer dit hij bij de minister van Landbouw is tussengekomen om de wet van 58 te kunnen hervormen...

Het is voor de visserij gelijk via wie de hulp bekomen wordt, maar als er persoonlijk wordt tussengekomen vindt men dat een afbreken van zijn eigen maatschappij. Intussen mogen wij het WITBOEK herschrijven.

Eerstdaags mogen we de wet inzake Scheepsjongensfonds verwachten. Persoonlijk ben ik daar niet helemaal gerust in, bepaalde reders hebben van gedachten gewisseld daaromtrent en Hand in Hand verzoekt namens haar beheerraad de zaak Scheepsjongensfonds nog eens ten gronde te willen bekijken. Echter zonder reaktie !

Als er daar geen reaktie op komt, als ik me achteraf niet schuldig wil voelen en als ik het niet waag mijn vest uit te spelen om te vechten, kan ik natuurlijk wachten. Wachten tot het helemaal stil geworden is en... de wet verschijnt.

Aan de Oostkust wacht men nog altijd op de voordelen van de Danish Pair visserij... Vele reders weten niet eens dat de EEG hen kan helpen... Zij wachten.

Ik ben bang voor de macht van de stilte. Zeer graag zal ik op een beheerraadszitting mijn vrees toelichten en mijn voorstellen ter bespreking leggen, maar gezien de tijd dringt en wachten zo gevaarlijk is, zal ik blijven roepen DAT ER IETS MOET GEDAAN WORDEN.

Jef Deroose.